

MONTS KLĒ

TEV

I

Vējš sajauca taurenītim spārnus.
Vējš izdzēra meduspuķes saldumu.
Rūgti reibinošs jautājums norima
dzirkstošo acumirkļu klusumā.
Rītausmas siltajā sārtumā – kļavziedu saldaajā reibumā
modīsies rudzpuķu zilzilā dvēselīte,
nakts tumšbrūnie brīnuma vārti
atvērs jaunu dienu un jaunu sauli.
Paliks tumšzaļās atvadu skumjas pīniju sprogās
un dzīvības koka sīkstums.

II

Tu ienāci manā dzīvē no kādas nezināmas pasaules.
Es nezināju, ka reiz tevi satikšu.
Mirkli apstājies, nu lūdzu, lūdzu, -
jo mēs vēl nezinām, vai mīlestība ir
Zālamana augstā dziesma,
vai rūgtu vērmeļu dzira, jautājums vai atbilde.
Neaizej, nepamet mani tumsā, vienu, vienatnē.
Vienatnē starp nakts un zvaigžņu svecēm.

PASACIŅA

Domas puto kā rūgstošs vīns,
nakts tumsas uguns kurs dziest un bālē.
Rīts uzauj baltas ziedpārslu zeķes
un ietinas siltā mākoņšallē.
Es esmu priecīgs.
Es zinu, es kādu satikšu drīz,
tevi pērlīt, visskaistāko mirkli
skumju un vientulības līkloču lokos.
Tevi, mirdzošā pērlīt,
rītausmas svīduma saldums,
vakara blāzmas rūgtums.
Zilā cerību svece nodzisīs vīstošo ceriņu tvanā.
Nesāpēs sirds, nesāpēs rokas.
Paliks plaukstā putna dvēseles baltums.

EDVARDAI

Spītība un kadiķu sūrumš.
Svece, kas nedziest zem tāluma
un lieluma ilgu klusajām spārnu vēdām.
Sievietes spēks un vājums.
Ticēt, cerēt un gaidīt starp debesīm un jūru,
starp klintīm un liedaga dzeldainajām smiltīm.
Zāle, kas neuzdīga, ziedi, kas neuzplauka.
Žēl, mēs nebijām vienā laivā ar tevi un tavu draugu,
Varbūt es būtu tas, kam pienāktos
peldēt pēc tavas kurpes.
Varbūt atgriezoties es atrastu jūs laimīgi smaidām,
varbūt citreiz, citugad, citā rītā vai vakarā.
Paliec sveicināta. Es un mans draugs, -
mēs piederam tiem, kas piedod.

KAFĒ SANTANA

Kafē Santana blue.
Kāpēc tavas dvēseles durvis atkal ir ciet.
Es laikam drusku jocīgs esmu, -
Man nopakaļ garu vasaru pārles
zilajā virtenē slāj.
Nu, izbeidziet reiz. Es steidzos.
Es gribu vēlreiz noreibt
no zilā ceriņu krāsas vīna
un kastaņu cigāru smaržas pieneņu rītā.
Kafē Santana, nu kāpēc
tu never sirds durtiņas vaļā!
Man salst, man sāp, no tiesas,- sāp un sāp.
Sapnī birst asaras zaļas kā pupas
no rūgto piparu koka.
Manas dvēseles tumšākajā kaktiņā
rozā velniņš
tev dzeltenus ziedu sveicienus vij
rožainā cerību starā.

NOKTIRNE

Tu apsēdies man blakus.
Man šķita - tavi zelta mati
izira man vīna glāzē.
Nakts klusēja, es nomiru, es pazudu,
es izgaisu - nakts vēja elpā alkainā un baisā.
Tik tāla balss, man likās tā,
kā klusa laika pulkstentiņš man vaicāja,
vai cilvēks nomirt var aiz laimes
mīlestības aklumā.
Es nezinu, man nebij atbildes.
Laiks apstājas, mēs klusējam,
kā sāļi saldā elpa tālā rītausmā.
Ir viegli visu aizmirst,
ir viegli nomaldīties
sena sapņa bālā vārumā,
zem aukstām debesīm
bez pērļu sārtā vizmojuma.
Ir grūti pamosties, kad klusē sirds
un asins šalkojuma soļu ritms.
Cik brīnumviegls un gaišs
ir tavā sejā smaids,
bez sāpēm, nožēlas un bailēm.
Tik vienu nevaru es pateikt ...
Kāpēc vīna glāze manās rokās
viegli dreb un trīs.
Es tavu elpu karsto izdzeršu,
tā manās lūpās nenomirs.

OKUS, POKUS

Cik tas dīvaini, - stāvēt ziedošā tumsā
un klausīties kā sirds liesmo un zvana,
kā milzīga kamene zīdainā magoņu laukā.
Cik tas dīvaini, ka dienai nav
tumsas mīksto un glāstošo soļu.
Dienai nodzisa varavīksne. Viena.
Viena no daudzām. Gribas raudāt ?
Nu kāpēc! Nē, taču! Jāsmejas!
Man viņu tik daudz, ka bailes raudzīties
pretimnākošās rītdienas acīs.
Kāds atkal un atkal klauvē
pie aizslēgtām durvīm.
Nepieskarties. Nē, nekad un nekur.
Vējš ar sarkani alkainu elpu
aizslauka šaubas un slāpes,
nogurumu un vienaldzību.
Jāsēj. Jāsēj, no jauna, atkal un vēlreiz.
Nezāļu pasaule vēl arvien dzīva un spītīga
(paskaties, cik skaisti tās zied,
kad neviens tās neredz un nedzird).
Dzeguze birzī klusi zvana,
laikam saslimusi ar sklerozi.
Skaita un skaita, bet ja nu bez skaita,
Bez gala un sākuma.

JŪLIJS

Ir tveicīga nakts, ir kaistoša diena.
Rīta solījums, vakara smalkās skumjas
kā maza sarkana pērle
smaržo sapņa klusumā.
Drīz modīsies vējš, lietus, mākoņi.
Tuvās un tālajās zvaigznēs
ar ugunspuķes kvēlo muti
sārtām lūpām rīts saules saldmi laiza,
un zelta liepas ziedu tvans
kāpj tumšās debesīs.
Tūkst mēļos mākoņos debess telpa
bezgaldzidrumā un tālumā.

IR DIENA...

Alkaini rūgtā elpā tvan vīstošā zāle.
Pededze kā līdaka strauja
zaļdzeltenos baltiem lāsumiem rotātos svārkos
vij burvju lokus starp seno ozolu tumšajiem stāviem.
Tvan vasaras saule kaistošu debesu zilgmē
un mūžība zvana saldā dzeguzes balsī.
Ir diena - kāda tauriņa raibajos spārnos
straume ieraksta gaistošas atmiņu dzirkstis.
Mūžīgais zemes sapņu un ilgu gaismas pavasaris
zilām vizbuļu acīm tālumā raugās -
drīz vasara dzeltenu rožu vainagu vīs,
rīts debesu vārtus ver- mirkļi klusē, nāk un iet,
dzīves un dzīvības mirkļos satiekas zeme un debesis,
rīts un diena, aizejošais un atnākošais.

MELODIJA

Domas vijas kā serpentīns,
kā sentiments senā
un pusaizmirsta masku ballē.
Sejas aiz dīvainām maskām,
čuksti un klusu guldzoši smieklī,
acis, kas gaida un meklē.
Domas vijas kā serpentīns
raibi raibajā gaismas un ēnu spēlē,
dzeļ un dzirkstī kā stiprs un norūdzis vīns
karmīnsarkanā glāzē.
Maska - es, maska - tu,
acis vilina, sola un noliedz.
Dvēsele kā noburta princese klusē
sirds karstajā klēpī.
Tumsa dejo klusiem un vijīgiem soļiem.
Tu aizej un atnāc, tu atnāc un aizej.
Tango, vai ne.
Varbūt, varbūt, tiksimies kādreiz debesu šūpolēs,
debesīs septītajās, brīnuma debesīs,
varbūt, varbūt nokāpsim ellē.
Sārtās lūpās - dzīvas ķiršogas kvēl.

RUDZUPUĶEI

Cik reizes drīkst minēt,
cik reizes zīlēt...
Gribas mīlēt un mīlēt.
Gribas iesēt, gribas novākt,
pilnos apcirkņos zelta graudus bērt.
Gribas zilzilo ticības staru
starp drebošiem pirkstiem laist un laist,
lai sarkstošas kļavas,
zelta rudens svētītās lapas
pretī debesīm plīv vēja un dzīvības elpā.
Gribas aizdegties, degt un sadegt
šajā pēdējā siltajā zaļās vasaras
cerību plaukuma gaismā.
Cik reizes drīkst minēt,
cik reizes drīkst zīlēt,
ko sola un lūdz rudzpuķes zieds,
putna spārns debesīs,
saulstaru vizmojums mākoņos.